

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 9. marca 2017**

„Predhodno odločanje — Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah — Uredba (EU) št. 1215/2012 — Časovno in stvarno področje uporabe — Civilne in gospodarske zadeve — Postopek izvršbe za izterjavo neplačane terjatve v zvezi z javnim parkiranjem — Vključitev — Pojem ‚sodišče‘ — Notar, ki je izdal sklep o izvršbi na podlagi ‚verodostojne listine“

V zadevi C-551/15,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Općinski sud u Puli-Pola (občinsko sodišče v Puli, Hrvaška) z odločbo z dne 20. oktobra 2015, ki je na Sodišče prispela 23. oktobra 2015, v postopku

Pula Parking d.o.o.

proti

Svenu Klausu Tederahnu,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi M. Ilešič, predsednik senata, A. Prechal, sodnica, A. Rosas, sodnik, C. Toader (poročevalka), sodnica, in E. Jarašiūnas, sodnik,

generalni pravobranilec: M. Bobek,

sodni tajnik: M. Aleksejev, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 14. julija 2016,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Pula Parking d.o.o. M. Kuzmanović in S. L. Pacheco-Vinković, odvetnika,
- za S. K. Tederahna E. Zadravec, odvetnik,
- za hrvaško vlado A. Metelko-Zgombić, agentka,
- za nemško vlado T. Henze in M. Hellmann, agenta,
- za švicarsko vlado M. Schöll, agent,
- za Evropsko komisijo C. Cattabriga, S. Ječmenica in M. Wilderspin, agenti,

* Jezik postopka: hrvaščina.

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 27. oktobra 2016

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 2012, L 351, str. 1).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru postopka izvršbe med družbo Pula Parking d.o.o. in Svenom Klausom Tederahnom zaradi predloga za izterjavo neplačane terjatve v zvezi z javnim parkiranjem.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 Pravna podlaga Uredbe št. 1215/2012 sta člen 67(4) ter člen 81(2)(a), (c) in (e) PDEU.
- 4 V uvodnih izjavah 3, 4, 10, 26 in 34 Uredbe št. 1215/2012 je navedeno:
 - „(3) Unija si je zastavila cilj ohranjati in razvijati območje svobode, varnosti in pravice, med drugim z lajšanjem dostopa do sodnega varstva, zlasti z načelom vzajemnega priznavanja sodnih in izvensodnih odločb v civilnih zadevah. [...]
 - (4) Določene razlike med nacionalnimi predpisi, ki urejajo pristojnost in priznavanje sodnih odločb, ovirajo nemoteno delovanje notranjega trga. Nujno je potrebno sprejetje določb za poenotenje kolizijskih pravil glede pristojnosti v civilnih in gospodarskih zadevah ter zagotavljanje hitrega in enostavnega priznanja ter izvršitve sodnih odločb, sprejetih v državi članici.

[...]
 - (10) Področje uporabe te uredbe bi moralo zajemati vse glavne civilne in gospodarske zadeve, razen točno opredeljenih zadev [...]

[...]
 - (26) Medsebojno zaupanje pri delovanju pravosodja v Uniji upravičuje načelo, da bi bilo treba sodne odločbe, izdane v državi članici, priznati v vseh državah članicah, ne da bi bil zato potreben kakšen poseben postopek. Poleg tega namen skrajšanja trajanja čezmejnih pravnih zadev ter zmanjšanja njihovih stroškov upravičuje odpravo razglasitve izvršljivosti pred izvršitvijo sodne odločbe v zaproseni državi članici. Posledično bi bilo treba sodbo sodišča posamezne države članice obravnavati, kot da je bila dana v zaproseni državi članici.

[...]
 - (34) Zagotoviti bi bilo treba kontinuiteto med [K]onvencijo [z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 1972, L 299, str. 32)], Uredbo [Sveta] (ES) št. 44/2001 [z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 42)] in to uredbo ter v ta namen predpisati prehodne določbe. To

velja tudi za razlago [Konvencije z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah] in uredb, ki so jo nadomestile, s strani Sodišča Evropske unije.“

- 5 Poglavje I Uredbe št. 1215/2012 je naslovljeno „Področje uporabe in opredelitve pojmov“. Vsebuje člen 1(1), ki določa:

„Ta uredba se uporablja v civilnih in gospodarskih zadevah, ne glede na naravo sodišča. Zlasti ne zajema davčnih, carinskih ali upravnih zadev ali odgovornosti države za dejanja in opustitve pri izvajanju državne oblasti (*acta iure imperii*).“

- 6 Člen 2 te uredbe določa:

„Za namene te uredbe:

- (a) ‚sodna odločba‘ pomeni vsako odločbo, ki jo izda sodišče države članice, ne glede na njeno poimenovanje, vključno s sklepom, odredbo, odločbo ali sklepom o izvršbi, kakor tudi z odločbo o določitvi stroškov, ki jo izda sodni uradnik.

[...]“

- 7 Člen 3 navedene uredbe določa:

„Za namene te uredbe izraz ‚sodišče‘ vključuje naslednje organe, kolikor so pristojni za zadeve, ki spadajo v področje uporabe te uredbe:

- (a) na Madžarskem, v skrajšanih postopkih v zvezi s plačilnimi nalogi (fizetési meghagyásos eljárás): notarje (közjegyző);
- (b) na Švedskem, v skrajšanih postopkih v zvezi s plačilnimi nalogi (betalningsföreläggande) in pomočjo pri izterjavi (handräckning): službo za izterjavo (Kronofogdemyndigheten).“

- 8 Člen 66(1) in (2) iste uredbe določa:

„1. Ta uredba se uporablja samo za sodne postopke, ki so bili začeti, za javne listine, ki so bile uradno sestavljene ali registrirane, in za sodne poravnave, ki so bile potrjene ali sklenjene na dan 10. januarja 2015 ali po tem.

2. Ne glede na člen 80 se Uredba (ES) št. 44/2001 še naprej uporablja za sodne odločbe, izdane v sodnih postopkih, ki so bili začeti, za javne listine, ki so bile uradno sestavljene ali registrirane, in za sodne poravnave, ki so bile potrjene ali sklenjene pred 10. januarjem 2015, ki sodijo na področje uporabe navedene uredbe.“

Hrvaško pravo

- 9 Člen 31 Ovršni zakon (zakon o izvršbi, *Narodne novine*, št. 112/12, 25/13 in 93/14) določa:

„1. Verodostojna listina je po tem zakonu račun, [...] izpisek iz poslovnih knjig, po zakonu overjena zasebna listina in vsaka listina, ki se po posebnih predpisih šteje za javno listino. Za račun se šteje tudi izračun obresti.

2. Verodostojna listina je izvršljiva, če so na njej navedeni upnik in dolžnik ter predmet, vrsta, obseg in čas izpolnitve denarne obveznosti.

3. Poleg podatkov iz odstavka 2 tega člena mora račun, izdan fizični osebi, ki ne opravlja registrirane dejavnosti, vsebovati opozorilo dolžniku, da upnik v primeru neizpolnitve zapadle denarne obveznosti lahko zahteva odredbo izvršbe na podlagi verodostojne listine.

[...]“

- 10 V skladu s členom 278 zakona o izvršbi notarji odločajo o predlogu za izvršbo na podlagi verodostojne listine.
- 11 V skladu s členom 279(1) in (3) tega zakona je za odreditev izvršbe krajevno pristojen notar, na območju katerega ima dolжник prebivališče ali sedež. V skladu s členom 38 istega zakona je ta krajevna pristojnost izključna. Predlog za izvršbo, podan pri krajevno nepristojnem notarju, sodišče zavrže.
- 12 V skladu s členom 282(3) navedenega zakona notar, ki prejme dopusten, obrazložen in pravočasen ugovor zoper sklep, ki ga je izdal, posreduje spis zaradi izvedbe postopka z ugovorom pristojnemu sodišču, ki odloči o ugovoru v skladu s členoma 57 in 58 istega zakona.
- 13 Člen 283(1) istega zakona določa, da notar na zahtevo predlagatelja odpravku sklepa o izvršbi, ki ga je izdal, priloži potrdilo o izvršljivosti, če v osmih dneh po izteku roka za ugovor, ta ni bil podan.
- 14 V skladu s členom 58(3) zakona o izvršbi je sodišče, ki mu je bil posredovan spis v zvezi s sklepom, proti kateremu je bil podan ugovor, pristojno, da ta sklep o izvršbi razveljavi v delu, v katerem je odrejena izvršba, in da razveljavi sprejete ukrepe, postopek pa se nadaljuje po pravilih, ki veljajo v primeru ugovora zoper plačilni nalog.

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

- 15 Družba Pula Parking, ki je v lasti mesta Pula (Hrvaška), na podlagi odloka župana tega mesta z dne 16. decembra 2009, kakor je bil spremenjen 11. februarja 2015, zagotavlja upravljanje, nadzorovanje, vzdrževanje in čiščenje plačljivih javnih parkirišč navedenega mesta, pobiranje parkirnine ter druge povezane naloge.
- 16 S. K. Tederahn, ki ima stalno prebivališče v Nemčiji, je 8. septembra 2010 parkiral svoje vozilo na plačljivem javnem parkirišču mesta Pula. Družba Pula Parking je S. K. Tederahnu izstavila parkirni listek.
- 17 V skladu s pogodbo o parkiranju, do sklenitve katere je prišlo z izdajo navedenega listka, bi moral S. K. Tederahn ta listek plačati v osmih dneh od njegove izstavitve, z iztekom tega roka pa so začele teči zamudne obresti.
- 18 Ker S. K. Tederahn v določenem roku ni plačal dolgovanega zneska, je družba Pula Parking 27. februarja 2015 pri notarju, čigar pisarna je v Puli, podala predlog za izvršbo na podlagi „verodostojne listine“ v skladu s členom 278 zakona o izvršbi.
- 19 „Verodostojna listina“, ki jo je predložila družba Pula Parking, je bil overjen izpisek iz njenih poslovnih knjig, iz katerega izhaja, da je na podlagi računa z dne 8. septembra 2010 16. septembra 2010 zapadel znesek 100 hrvaških kun (HRK) (približno 13 EUR).
- 20 Notar je na podlagi te listine 25. marca 2015 izdal sklep o izvršbi.
- 21 Ker je S. K. Tederahn 21. aprila 2015 podal ugovor zoper ta sklep, je bila zadeva v skladu s členom 282(3) zakona o izvršbi posredovana na Općinski sud u Puli-Pola (občinsko sodišče v Puli, Hrvaška).

- 22 S. K. Tederahn je v okviru ugovora kot razlog navedel, da notar, ki je izdal sklep o izvršbi z dne 25. marca 2015, ni bil stvarno in krajevno pristojen, ker ni bil pristojen za izdajo takega sklepa na podlagi „verodostojne listine“ iz leta 2010 proti nemškemu državljanu ali državljanu katere koli druge države članice Unije.
- 23 V teh okoliščinah je Općinski sud u Puli-Pola (občinsko sodišče v Puli) prekinilo postopek in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:
- „1. Ali se v obravnavani zadevi uporabi Uredba št. 1215/2012 glede na naravo pravnega razmerja med strankama v sporu?
2. Ali se Uredba št. 1215/2012 nanaša tudi na pristojnost notarjev na Hrvaškem?“

Vprašanji za predhodno odločanje

Časovno področje uporabe Uredbe št. 1215/2012

- 24 Ker se je S. K. Tederahn skliceval na to, da se Uredba št. 1215/2012 ne uporabi *ratione temporis*, glede na to, da je bila pogodba v zvezi z uporabo parkirišča sklenjena pred pristopom Republike Hrvaške k Uniji, to je pred 1. julijem 2013, je treba opozoriti, da akt o pristopu nove države članice temelji predvsem na splošnem načelu takojšnje in polne uporabe določb prava Unije v navedeni državi, pri čemer so možna odstopanja, le če so izrecno določena s prehodnimi določbami (sodba z dne 28. aprila 2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, točka 33).
- 25 Natančneje, v zvezi z Uredbo št. 1215/2012 je treba opozoriti, da se ta uredba v skladu z njenim členom 66(1) uporablja samo za sodne postopke, ki so bili začeti, za javne listine, ki so bile uradno sestavljene ali registrirane, in za sodne poravnave, ki so bile potrjene ali sklenjene na dan 10. januarja 2015 ali po tem.
- 26 Čeprav se zadeva v glavni stvari nanaša na izterjavo neplačane terjatve v zvezi s parkiranjem, ki je dolgovana v skladu s pogodbo, sklenjeno pred pristopom Republike Hrvaške k Uniji, je bil v obravnavanem primeru postopek izvršbe začel 27. februarja 2015, torej po začetku veljavnosti Uredbe št. 1215/2012, predložitveno sodišče pa je o sporu o glavni stvari začelo odločati 21. aprila 2015, zaradi česar je predlog za izvršbo, kot je ta v postopku v glavni stvari, zajet s časovnim področjem uporabe navedene uredbe.
- 27 Kot je generalni pravobranilec poudaril v točki 33 sklepnih predlogov, je poleg tega običajno, da za izvršbo zapadlih zahtevkov veljajo postopkovna pravila, ki veljajo ob vložitvi predloga za izvršbo, ne pa procesna pravila, ki so veljala ob sklenitvi prvotne pogodbe.
- 28 Ugotovitve iz točke 26 te sodbe so podprte tudi s sodno prakso Sodišča na podlagi Konvencije z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, v razmerju do katere je treba, kot to izhaja iz uvodne izjave 34 Uredbe št. 1215/2012, zagotoviti kontinuiteto glede razlage člena 66(1) te uredbe, v skladu s katerim je edini zahtevan in zadosten pogoj za uporabo ureditve navedene uredbe za spore, ki se nanašajo na pravna razmerja, ki so nastala pred začetkom njene veljavnosti, ta, da je bilo pravno sredstvo vloženo po tem začetku veljavnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 13. novembra 1979, Sanicentral, 25/79, EU:C:1979:255, točka 6).

Prvo vprašanje

- 29 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 1(1) Uredbe št. 1215/2012 razlagati tako, da postopek izvršbe, ki ga sproži družba v lasti lokalne skupnosti proti fizični osebi s stalnim prebivališčem v drugi državi članici, za izterjavo neplačane terjatve v zvezi s parkiranjem na javnem parkirišču, katerega upravljanje je navedena skupnost prenesla na to družbo, spada na področje uporabe te uredbe.
- 30 Družba Pula Parking, hrvaška in švicarska vlada ter Evropska komisija v bistvu soglasno priznavajo, da je pravno razmerje iz postopka v glavni stvari civilno v smislu člena 1(1) Uredbe št. 1215/2012.
- 31 Najprej, ker Uredba št. 1215/2012 sedaj nadomešča Uredbo št. 44/2001, je treba opozoriti, da razlaga Sodišča v zvezi z določbami zadnjenavedene uredbe velja tudi za Uredbo št. 1215/2012 v delu, v katerem je mogoče določbe teh dveh instrumentov prava Unije šteti za enakovredne (sodba z dne 16. novembra 2016, Schmidt, C-417/15, EU:C:2016:881, točka 26 in navedena sodna praksa).
- 32 Glede na to področje uporabe Uredbe št. 1215/2012, kot izhaja iz člena 1(1) Uredbe št. 1215/2012, ki povzema besedilo člena 1(1) Uredbe št. 44/2001, zajema „civilne in gospodarske zadeve“.
- 33 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča pojma „civilne in gospodarske zadeve“ – zato da bi se kar najbolj zagotovila enakost ter enotnost pravic in obveznosti, ki za države članice in zadevne osebe izhajajo iz te uredbe – ni mogoče razlagati kot zgolj naporitev na notranje pravo ene ali druge zadevne države. Navedeni pojem je treba šteti za samostojen pojem, ki ga je treba po eni strani razlagati s sklicevanjem na cilje in ureditev navedene uredbe ter po drugi na splošna načela, ki izhajajo iz vseh nacionalnih pravnih redov (glej v tem smislu sodbo z dne 22. oktobra 2015, Aannemingsbedrijf Aertssen in Aertssen Terrassements, C-523/14, EU:C:2015:722, točka 29 in navedena sodna praksa).
- 34 Da bi se ugotovilo, ali zadeva spada na področje uporabe Uredbe št. 1215/2012, je treba ugotoviti, kakšno je pravno razmerje med strankami spora, ter preučiti podlago in podrobna pravila za uveljavljanje vloženega pravnega sredstva (glej v tem smislu sodbi z dne 11. aprila 2013, Sapir in drugi, C-645/11, EU:C:2013:228, točka 34, in z dne 12. septembra 2013, Sunico in drugi, C-49/12, EU:C:2013:545, točka 35).
- 35 V obravnavanem primeru sta upravljanje javnega parkiranja in pobiranje parkirnin, kot je generalni pravobranilec prav tako poudaril v točkah od 49 do 51 sklepnih predlogov, naloga v lokalnem interesu, ki jo zagotavlja družba Pula Parking, ki je podjetje v lasti mesta Pula. Čeprav so bila družbi Pula Parking pooblastila dodeljena z oblastvenim aktom, se ne zdi, da bi bilo za določitev neplačane terjatve v zvezi s parkiranjem, ki je pogodbeno, ali za izterjavo te terjatve, katere namen je varovati zasebne interese in za katero veljajo nacionalne določbe splošne ureditve, ki se uporablja za razmerja med posamezniki, potrebno, da bi mesto Pula ali družba Pula Parking izvajali prerogative javne oblasti.
- 36 V zvezi s tem se zdi, da iz spisa, ki ga ima na voljo Sodišče, izhaja, kar pa mora predložitveno sodišče vsekakor preveriti, da terjatev v zvezi s parkiranjem, ki jo terja družba Pula Parking, ne zajema kazni, za katere bi bilo mogoče šteti, da izhajajo iz njenega oblastvenega akta, in ni kaznovalna ter da zato pomeni navadno plačilo za opravljeno storitev.
- 37 Poleg tega se tudi ne zdi, da bi družba Pula Parking s tem, da zadevnim osebam izstavi parkirni listek, sebi z odstopanjem od pravil splošne ureditve dodelila izvršilni naslov, saj se lahko družba Pula Parking po taki izdaji, tako kot imetnik računa, zgolj sklicuje na verodostojno listino, ki ji omogoča, da sproži postopek v skladu z določbami zakona o izvršbi (glej v tem smislu sodbo z dne 12. septembra 2013, Sunico in drugi, C-49/12, EU:C:2013:545, točka 39).

- 38 Iz tega izhaja, da je treba pravno razmerje med družbo Pula Parking in S.K. Tederahnom v bistvu opredeliti kot pravno razmerje zasebnega prava in da je zato zajeto s pojmom „civilne in gospodarske zadeve“ v smislu Uredbe št. 1215/2012.
- 39 Glede na vse zgoraj navedeno je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 1(1) Uredbe št. 1215/2012 razlagati tako, da postopek izvršbe, ki ga sproži družba v lasti lokalne skupnosti proti fizični osebi s stalnim prebivališčem v drugi državi članici, za izterjavo neplačane terjatve v zvezi s parkiranjem na javnem parkirišču, katerega upravljanje je navedena skupnost prenesla na to družbo, pri čemer ta terjatev ni kaznovalna, temveč pomeni le plačilo za opravljeno storitev, spada na področje uporabe te uredbe.

Drugo vprašanje

- 40 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba Uredbo št. 1215/2012 razlagati tako, da so notarji na Hrvaškem, ki delujejo v okviru pristojnosti, ki so jim v postopku izvršbe na podlagi „verodostojne listine“ dodeljene z nacionalnim pravom, zajeti s pojmom „sodišče“ v smislu te uredbe.
- 41 Družba Pula Parking in hrvaška vlada menita, da je treba v smislu Uredbe št. 1215/2012 pojem „sodišče“ razlagati široko, s čimer bi bilo omogočeno, da ne zajema le sodišč v ožjem pomenu, ki izvajajo sodno funkcijo, temveč tudi notarje. Evropska komisija in preostale zainteresirane stranke iz člena 23 Statuta Sodišča Evropske unije, ki so predložile stališča, razen švicarske vlade, ki se glede tega ni izrekla, menijo, da brez spremembe te uredbe notarjev na Hrvaškem v postopkih izvršbe na podlagi „verodostojne listine“ ni mogoče enačiti s sodiščem v smislu navedene uredbe.
- 42 Kot izhaja iz ustaljene sodne prakse Sodišča, je treba določbe Uredbe št. 1215/2012 ob neobstoju napotitve na pravo držav članic razlagati avtonomno ob upoštevanju splošne sistematike, ciljev in nastanka tega instrumenta prava Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 7. julija 2016, Hószig, C-222/15, EU:C:2016:525, točka 29 in navedena sodna praksa).
- 43 V zvezi s splošno sistematiko Uredbe št. 1215/2012 je treba ugotoviti, da se ta uredba večkrat sklicuje na pojme „sodišče“, „pristojnost“ in „sodni postopek“, vendar jih ne opredeljuje.
- 44 Tako se v naslovu Uredbe št. 1215/2012 sklicuje na „pristojnost [...] za izvrševanje sodnih odločb“, v njenem členu 66, ki se nanaša na uporabo *ratione temporis* navedene uredbe, pa je v odstavku 1 natančneje določeno, da se ta uredba uporablja samo za „sodne postopke“, ki so bili začeti na dan 10. januarja 2015 ali po tem.
- 45 V njenem poglavju I, naslovljenem „Področje uporabe in opredelitve pojmov“, člen 1(1) te uredbe določa, da se navedena uredba uporablja v civilnih in gospodarskih zadevah, ne glede na naravo sodišča. Člen 2 navedene uredbe pojem „sodna odločba“ opredeljuje tako, da pomeni vsako odločbo, ki jo izda sodišče države članice, ne glede na poimenovanje take odločbe.
- 46 Člen 3 iste uredbe navaja organe, ki se v delu, v katerem so pristojni za zadeve, ki spadajo na področje uporabe te uredbe, štejejo za sodišča, namreč na Madžarskem v skrajšanih postopkih v zvezi s plačilnimi nalogi notarji in na Švedskem v skrajšanih postopkih v zvezi s plačilnimi nalogi in pomočjo pri izterjavi služba za izterjavo. Ker se ta člen nanaša natančno na organe, ki jih našteva, notarji na Hrvaškem z njim niso zajeti. V zvezi s tem je brezpredmetno, da je bila Uredba št. 1215/2012 sprejeta 12. decembra 2012, torej pred pristopom Republike Hrvaške k Uniji, in da se je tehnična prilagoditev pravnega reda Unije nanašala le na pravne akte Unije, ki so bili sprejeti in objavljeni v *Uradnem listu Evropske unije* pred 1. julijem 2012.

- 47 Poleg tega Sodišče v zvezi s funkcijami notarjev stalno poudarja obstoj bistvenih razlik med sodnimi in notarskimi funkcijami (glej v tem smislu sodbe z dne 24. maja 2011, Komisija/Avstrija, C-53/08, EU:C:2011:338, točka 103; z dne 1. oktobra 2015, ERSTE Bank Hungary, C-32/14, EU:C:2015:637, točka 47, in z dne 1. februarja 2017, Komisija/Madžarska, C-392/15, EU:C:2017:73, točka 111).
- 48 Ugotoviti je treba še, da drugače kot na primer Uredba (EU) št. 650/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. julija 2012 o pristojnosti, pravu, ki se uporablja, priznavanju in izvrševanju odločb in sprejemljivosti in izvrševanju javnih listin v dednih zadevah ter uvedbi evropskega potrdila o dedovanju (UL 2012, L 201, str. 107), katere člen 3(2) določa, da pojem „sodišče“ v smislu navedene uredbe ne zajema samo sodnih organov, temveč tudi vsak drugi na tem področju pristojni organ, ki izvaja sodno funkcijo in ki izpolnjuje nekatere pogoje, naštetje v tej isti določbi, Uredba št. 1215/2012 ne vsebuje nobene splošne določbe, ki bi imela tak učinek.
- 49 Zato je treba v okviru te zadeve, kot je bilo opozorjeno v točki 42 te sodbe, preučiti pojem „sodišče“ z vidika ciljev, ki se dosegajo z Uredbo št. 1215/2012, za katere razlago prosi predložitveno sodišče.
- 50 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je treba v skladu z uvodno izjavo 4 navedene uredbe nujno poenotiti kolizijska pravila glede pristojnosti v civilnih in gospodarskih zadevah, da bi se zagotovila hitra in enostavna priznanje in izvršitev sodnih odločb, sprejetih v državi članici. Kot je opozorjeno v uvodni izjavi 26 iste uredbe, je to načelo vzajemnega priznavanja upravičeno predvsem z medsebojnim zaupanjem v delovanje pravosodja v Uniji.
- 51 Iz sodne prakse Sodišča izhaja, da sta tako načelo vzajemnega zaupanja med državami članicami kot tudi načelo vzajemnega priznavanja v pravu Unije temeljnega pomena, saj omogočata vzpostavitev in ohranjanje območja brez notranjih meja (sodba z dne 5. aprila 2016, Aranyosi in Căldăraru, C-404/15 in C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, točka 78 in navedena sodna praksa).
- 52 Ti načeli se v sistemu Uredbe št. 1215/2012 odražata tako, da se sodne odločbe sodišč države članice obravnavajo in izvršijo, kot da bi bile izdane v državi članici, v kateri se zahteva izvršitev.
- 53 Z Uredbo št. 1215/2012, katere pravna podlaga je člen 67(4) PDEU, katerega namen je olajševanje dostopa do sodnega varstva, zlasti z načelom vzajemnega priznavanja sodnih odločb, se tako želi na področju sodelovanja v civilnih ali gospodarskih zadevah okrepiti poenostavljen in učinkovit sistem kolizijskih pravil, priznavanja in izvrševanja sodnih odločb, ki je bil uveden s pravnimi instrumenti, v kontinuiteto katerih se umešča, da bi se olajšalo pravosodno sodelovanje in s tem prispevalo k uresničevanju cilja Unije, da postane območje svobode, varnosti in pravice, ob opiranju na visoko stopnjo medsebojnega zaupanja, ki mora obstajati med državami članicami (glej po analogiji na področju policijskega in pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah sodbo z dne 1. junija 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, točka 32).
- 54 Glede na cilje, ki se dosegajo z Uredbo št. 1215/2012, je treba zato pojem „sodišče“ v smislu te uredbe razlagati ob upoštevanju nujnosti, da se nacionalnim sodiščem držav članic omogoči, da identificirajo sodbe, ki so jih izdala sodišča drugih držav članic, in da tako hitro, kot se zahteva s to uredbo, izvršijo te sodbe. Za spoštovanje načela vzajemnega zaupanja v pravosodje držav članic Unije, na katerem temelji uporaba navedene uredbe, je namreč zlasti potrebno, da so bile sodbe, katerih izvršitev se zahteva v drugi državi članici, izdane v sodnem postopku, s katerim so zagotovljena jamstva neodvisnosti in nepristranskosti ter spoštovanje načela kontradiktornosti.
- 55 Ta ugotovitev je podprta z nastankom Uredbe št. 1215/2012. V zvezi s tem je bilo s Predlogom uredbe evropskega parlamenta in sveta o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (COM(2010) 748 final), ki se je nanašal na prenovitev Uredbe št. 44/2001, predvideno, da se v poglavje I, naslovljeno „Področje uporabe in opredelitve pojmov“, vnese

opredelitev pojma „sodišče“, tako da bi ta zajemal „vse organe, za katere država članica določi, da so pristojni za zadeve s področja uporabe te uredbe“. Vendar pa zakonodajalec Unije ni obdržal tega pristopa.

- 56 Kot je hrvaška vlada zatrjevala na obravnavi, so v obravnavanem primeru notarji na Hrvaškem del javne notarske službe, ki je ločena od sodnega sistema. V skladu z določbami zakona o izvršbi so notarji pristojni, da s sklepi odločajo o predlogu za začetek postopka izvršbe na podlagi verodostojne listine. Ko se sklep vroči dolžniku, ta lahko poda ugovor. Notar, ki prejme dopusten, obrazložen in pravočasen ugovor zoper sklep, ki ga je izdal, posreduje spis zaradi izvedbe postopka z ugovorom pristojnemu sodišču, ki odloči o ugovoru.
- 57 Iz teh določb izhaja, da se sklep o izvršbi na podlagi „verodostojne listine“, ki ga izda notar, dolžniku vroči šele po njegovih izdaji, ne da bi se dolžniku posredoval predlog, o katerem je odločal notar.
- 58 Čeprav ima dolžnik možnost podati ugovor zoper sklep o izvršbi, ki ga je izdal notar, in čeprav se zdi, da notar izvaja naloge, ki so mu dodeljene v okviru postopka izvršbe na podlagi „verodostojne listine“, pod nadzorom sodišča, ki mu mora notar posredovati morebitne ugovore, preučitev predloga za izdajo sklepa o izvršbi na taki podlagi, ki jo opravi notar na Hrvaškem, ni kontradiktorna.
- 59 Glede na vse zgoraj navedeno je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba Uredbo št. 1215/2012 razlagati tako, da notarji na Hrvaškem, ki delujejo v okviru pristojnosti, ki so jim v postopku izvršbe na podlagi „verodostojne listine“ dodeljene z nacionalnim pravom, niso zajeti s pojmom „sodišče“ v smislu navedene uredbe.

Stroški

- 60 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

- 1. Člen 1(1) Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah je treba razlagati tako, da postopek izvršbe, ki ga sproži družba v lasti lokalne skupnosti proti fizični osebi s stalnim prebivališčem v drugi državi članici, za izterjavo neplačane terjatve v zvezi s parkiranjem na javnem parkirišču, katerega upravljanje je navedena skupnost prenesla na to družbo, pri čemer ta terjatev ni kaznovalna, temveč pomeni le plačilo za opravljeno storitev, spada na področje uporabe te uredbe.**
- 2. Uredbo št. 1215/2012 je treba razlagati tako, da notarji na Hrvaškem, ki delujejo v okviru pristojnosti, ki so jim v postopku izvršbe na podlagi „verodostojne listine“ dodeljene z nacionalnim pravom, niso zajeti s pojmom „sodišče“ v smislu navedene uredbe.**

Podpisi